

ANDREW BUSTAMANTE / JIHI BUSTAMANTE

VAKOOJA- SOLU

TOSITARINA
CIA:N
SISÄPIIRISTÄ

Suomentanut Ari Vöntänen

A T E N A

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.



Kirjallisuuden vientikeskus FILI on tukenut tämän kirjan kääntämistä.

Englanninkielinen alkuperäisteos:

The Shadow Cell – An Insider Account of America’s New Spy War

Copyright © 2025 by Andrew Bustamante and Jihi Bustamante

Suomenkielinen laitos © Atena / Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-49336-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026



*Sinalle ja Alaille, jotka ovat suurin inspiraationlähteemme
ja palkitsevin tehtävämme. Äiti ja isi rakastavat teitä.*

Sisällys

Kirjoittajien huomautus	9
Alkusanat	11
OSA I: Avautuvia ovia	15
Osa II: Perustavia virheitä	31
Osa III: Likaista peliä	45
OSA IV: Velvollisuus kutsuu	57
OSA V: Mahdottomia tehtäviä	73
Osa VI: Wolf	83
Osa VII: Valkoinen valas	101
OSA VIII: Menossa sisään	119
Osa IX: Myrskyvaroitus	141
Osa X: Utua ja kuoleman mahdollisuus	165
Osa XI: Tilinteko	215
OSA XII: Ihan uusi hiirenloukku	229
Loppusanat	237

KIRJOITTAJIEN HUOMAUTUS

Tarina, jonka pian luet, on totta. Tämä kirja on yksi nykyaikaisimmista ja yksityiskohtaisimmista CIA-muistelmista. Kirjoittajina pyrimme siihen, että yleisö oppisi ymmärtämään ja arvostamaan tiedusteluoperaatioita sekä kaikkia suurenmoisia miehiä ja naisia, jotka käyvät vakoilusotaa Amerikan puolesta joka päivä. Entisinä CIA:n virkamiehinä olemme järkähtämättömän omistautuneita varjelemaan Yhdysvaltain kansallisen turvallisuuden salaisuuksia ja taistelemaan sellaisia voimia vastaan, jotka luulevat voivansa käyttää muistelmateostamme rakastamaamme maata vastaan. Tämän vuoksi olemme tehneet ahkerasti (ja pitkään) yhteistyötä CIA:n kanssa ennen kirjan saattamista julki. Kesti yli kolme vuotta ennen kuin se läpäisi CIA:n tiukan arviointiprosessin.

Samasta syystä emme voi kertoa oikeaa nimeä maalle, johon viit-
taamme kirjassa sanalla Falcon. Sen voimme sanoa, että maalla on
pitkä historia, eloisa kulttuuri ja ihana kansa... sekä hallitus, joka lep-
pymättä vastustaa Yhdysvaltoja ja sen liittolaisia.

Kun esittelimme varhaisen version kirjan tarinasta, CIA ilmoitti,
että se pitää salaisena tietona kyseisen maan nimeä sekä muita yksi-
tyiskohtia, joista maan voisi tunnistaa. Lukuisten keskustelujen jäl-
keen suostuimme antamaan kohdemaalle nimeksi Falcon sekä keksi-
mään pseudonyymejä tarinan henkilöille ja paikoille – myös CIA:han
soluttautuneelle myyrälle. Olemme muuttaneet myyrän tunnistet-
tavia piirteitä, ja niiden hämärtäminen tuntuu tavallaan sopivalta,

koska hän paljastui kauan meidän CIA:sta lähtömme jälkeen. Kirja kertoo ajasta, jolloin hän oli mysteeri myös meille.

Lisäksi olemme muuttaneet tiettyjä kertomuksen yksityiskohtia. On sanomattakin selvää, että olemme vaihtaneet CIA-kollegojemme ja heidän tietolähteidensä nimet. Olemme muuttaneet myös yksityiskohtia, joiden avulla heidät voisi tunnistaa, kuten henkilökohtaisia tunnusmerkkejä ja tapahtumien ajankohtia. Olemme myös välttäneet nykyaikaisille CIA-operaatioille olennaisten tekniikoiden ja teknologian kuvailemista. Se ei vaikuta kirjan perustarinaan, joka pohjimmiltaan kertoo ihmisen älystä eikä vehkeistä ja vekottimista. Kaikki dialogi on rekonstruoitua.

Kaikista näistä varotoimenpiteistä huolimatta selontekomme ydin on pysynyt ehyenä ja sen syvempi merkitys paistaa läpi. *Vakoojasolu* näyttää, miten pieni sopeutumattomien joukko ryhmittyi vastustamaan Falconin tiedustelun kolossaalisia voimia ja kuinka he prosessin edetessä muuttivat CIA:n toimintatapoja. Syvemmillä tasolla tarinamme on rakkauskirje rohkeille miehille ja naisille, jotka palvelevat CIA:n riveissä. Kirja kertoo poikkeuksellisen hienosta tiimistä, joka teki poikkeuksellisen hienoa työtä silloin, kun Amerikka kaipasi poikkeuksellista urheutta. Me olemme tarinankertojien asemassa vain siksi, että olemme lähteneet CIA:sta. Tietääksemme vakoojasolun kaikki muut jäsenet ovat edelleen palveluksessa. He ovat todellisia sankareita, ja tämä kirja on omistettu heille. Ilman heidän ponnistuksiaan ja uhrauksiaan maailma olisi paljon vaarallisempi paikka.

ALKUSANAT

Andy

Sinä aamuna satoi harmaata lunta. Autojen pakokaasu, joka on Falconin pääkaupungin Kestrelin tunnuspiirre, muutti lumen kuin harmaaksi pikselimössöksi tv-ruudulla. Katsellessani maisemaa aulan suurten lasiovien läpi käsitin erään asian: tämä oli ensimmäinen Falconin-matkani, jolla minua ei seurattu.

Tavallisesti minua olisi tarkkailtu siitä hetkestä lähtien, kun astuin hotellin aulaan. Hissin ovien avautuessa olisin nähnyt kaitsijani silmäilevän minua salavihkaa sanomalehden ja kuuman kahvikupin yli. Kun olisin lähtenyt päiväksi liikkeelle, mies – kyseessä oli aina mies – olisi seurannut minua ulos hotellista, ja tanssi olisi alkanut. Kaitsija olisi kulkenut perässäni, ja minä olisin parhaani mukaan yrittänyt vaikuttaa viattomalta: olisin mennyt vaateostoksille, syönyt kunnon aamiaisen ja käynyt pitkällä kävelyillä hiljaisissa puistoissa. Lopulta kaitsija olisi tylsistynyt ja vaeltanut muualle etsimään kiinnostavampaa kohdetta. Sitten minä olisin voinut alkaa harjoittaa oikeaa vakoilutoimintaa.

Mutta sinä lumisena aamuna minua ei katsellut yhtään kukaan. Kiertelin aulassa varmistuakseni asiasta. Kukaan asiakkaista tai henkilökunnasta ei edes vilkaissut minuun päin. Näytti lopultakin siltä, että olin saavuttanut tiedustelunirvanan – olin sulautunut joukkoon niin tehokkaasti, että olin täysin näkymätön.

Siihen hetkeen kulminoitui kaikki, minkä eteen olin kuluneen vuoden ajan työskennellyt vaimoni ja vakoojapartnerini Jihin kanssa.

Meidät oli kutsuttu rakentamaan CIA:n uutta tietolähdeverkostoa Falconissa, ja olimme luoneet aivan uuden tavan hoitaa asioita. Solu, joksi me ryhmäämme kutsumme, perustui kaikista maailman asioista Al-Qaidan *modus operandiin* – Amerikkahan taisteli tuota terroristiverkostoa vastaan jo ennen syyskuun 11. päivän iskuja. Niin kuin Al-Qaidan organisaatio, myös Solu perustui niin äärimmäiseen salailuun, että edes useimmat kollegamme CIA:ssa eivät tienneet siitä. Ja päätellen siitä, että meihin ei kohdistunut minkäänlaista valvontaa, homma toimi.

Tunsin innostuksen syöksyvän kehoni läpi. Nyt oli aika tehdä sellaisia salamyhkäisiä toimia, joihin yksikään tarkkailun alla oleva tiedustelu-upseeri ei pysty, kuten mahdollisten tietolähteiden tapaamispaikkojen tutkiminen, esineiden jättäminen myöhemmin noudettaviksi ja tulevaisuudessa operaatioissa tarvittavien materiaalien ostaminen. Voisin tehdä tuota kaikkea, eikä kukaan tietäisi, että olin ollut paikalla.

Astelin lasiovista ulos innokkaana aloittamaan tehtäväni. Pakokaasun kitkerä haju tyrmäsi minut melkein saman tien, ja olotilani vaihtui samalla epämukavaksi.

Mitä minä oikein olin ajatellut? *Minähän olin Falconissa*. Maan tiedustelupalvelu kuului maailman taitavimpiin. He olivat kärsivällisiä, brutaaleja ja ennen kaikkea vainoharhaisia. Jos tunsin olevani näkymätön, se johtui vain siitä, että he halusivat minun tuntevan niin.

Kun ajattelin asiaa, eikö minua valvovien silmien puuttumiselle ollut parempi selitys? En nähnyt ketään, koska minua tarkkaileva tiimi oli entistä paremmin koulutettu ja varustettu ja osasi pysytellä varjoissa. Vaikka oli kipakka pakkanen, aloin hikoilla. Näkökenttäni huojui. Takkini tuntui vetävän minua alaspäin kuin sukelluskello. Ei minun tapaustani ollut jätetty huomiotta, vaan siihen keskityttiin entistä tarkemmin. Ja se tarkoitti, että...

He olivat perässäni.

Jihi

Osana Yhdysvaltoja vastaan käymäänsä salaista sotaa Falcon perusti uuden operaation noin puolitoista vuotta ennen Andyn kohtalokasta tehtävää Kestrelissä. Ulkomaisilta tiedustelukumppaneilta saaduissa salaisissa raporteissa maalattiin synkkää mutta selkeää kuvaa: Falcon teki kovasti töitä päästäkseen soluttautumaan Amerikan mediaan, teollisuuteen ja jopa ammattimaisiin tiedustelupalveluihin. CIA:n haavoittuvaisimpaan eliittijoukkoon, joka tunnettiin sisäisesti nimellä Falcon-talo, oli tunkeutunut myyrä. Hänen henkilöllisyytensä pysyi mysteerinä melkein kymmenen vuotta.

Amerikka menetti jalansijaa joka puolella maailmaa. Falcon taas vahvisti armeijaansa, kehitti uutta aseistusta, syvensi suhteitaan USA:n vihollisiin, moninkertaisti kyberhyökkäystensä määrän ja valmistautui valtaamaan naapurimaitaan. Amerikka ei kyennyt ennakkoimaan Falconin siirtoja, ja Yhdysvallat ja sen ulkomailla työskennellyt henkilöstö joutuivat maan tähtäimeen.

Yrittäessään epätoivoisesti rakentaa jotakin uutta entisen tiedusteluverkostonsa päälle CIA:n Falcon-talo teki jotakin ennenkuulumatonta: katsoi muuriensa yli ulkopuolelle ja värväsi uutta väkeä. Minut ja Andy pestattiin johtamaan tehtävää. Olimme vasta 29-vuotiaita, menneet juuri naimisiin eikä meillä ollut lainkaan kokemusta Falconia vastaan työskentelemisestä. Tulisimme tarvitsemaan kaiken mahdollisen avun ja onnen.

Juoksimme kilpaa ajan kanssa. Meidän piti rakentaa uusi tiedusteluverkosto ennen kuin myyrä onnistuisi paljastamaan meidät ja hajottaisi kaiken. CIA halusi meidän kokeilevan jotakin erilaista. Täytimme toiveen, joskin tuskin sillä tavalla kuin he odottivat.

Monet pitivät luomaamme mallia täysin kahelina. Kukaan ei osannut arvata, että se muuttaisi tapaa, jolla Amerikka kerää tiedustelutietoa.

Tämä kirja kertoo, kuinka me sen teimme.

OSA I:
AVAUTUVIA OVIA

Scimitar

Kutsutaan miestä Scimitariksi. Hän oli antanut koko aikuiselämänsä Yhdysvaltain palvelemiselle. Värväytyessään USA:n armeijaan kylmän sodan loppuaikoina hän oli kahdeksantoistavuotias keskilännessä kasvanut nuori. Sitten hän liittyi CIA:han. Heidän täytyi nähdä Scimitarissa potentiaalia, koska hänestä tehtiin tietolähteen käsittelijä. Käsittelijät kuuluvat salaisten agenttien eliittiin, ja he saavat tavata kasvatusten vihamielisten maiden tietolähteitä ja kuulla näiden salaisuuksia. Scimitar lähetettiin vakoilemaan yhtä Amerikan vaarallisimmista vastustajista, Falconia.

Scimitar oli nyt keski-ikäinen, ja mitä hän oli saavuttanut? Hänet oli ohitettu ylennyksissä yhä uudelleen. Hän oli nähnyt alempiarvoisten upseerien nappaavan kaikki parhaat toimeksiannot. Hänelle ei ollut annettu kunnollista tunnustusta. Scimitar oli vaarantanut henkensä... niin, mitä varten? Hänen kaksi poikaansa, kaksoset edellisestä avioliitosta, lähtisivät pian collegeen. Pojat ansaitsivat parasta, mutta valtion palkoilla hänen ei ollut mahdollista tarjota sitä heille. Scimitarin suhde poikiensa äitiin oli särkynyt tiedustelu-uraan liittyvän salailun painon alla, mikä on tavallinen tarina CIA:n upseerien parissa. Hänen toinen vaimonsa oli ensimmäistä nuorempi, ja hän ei todellakaan ollut innokas käyttämään paljon rahaa poikiin, jotka hädin tuskin tunsi. Scimitarin piti hankkia lisätuloja.

Kaikista näistä syistä Scimitar halusi päästä pois. Hänellä oli suunnitelma. Eräs hänen entinen CIA-kollegansa oli rakentanut menestyskseen uran tutkimalla petoksia globaalisti toimivan pankin palveluksessa. Scimitar sai sieltä työpaikan, kun mainitsi pitkästä kokemuksestaan Falconin vakoilemisesta – monien muiden yhtiöiden

lailla pankki aikoi laajentaa toimintaansa sinne. Yhtäkkiä Scimitar oli matkalla ulos CIA:sta ja Yhdysvalloista kohti korkeammin palkattua työtä, omaa kulmahuonetoimistoa ja poikiensa parempaa elämää.

Yksityisellä sektorilla työskentelemisen huonot puolet selvisivät Scimitarille ennen pitkää. Palkka oli parempi ja lentomatkat tehtiin ensimmäisessä luokassa, mutta työn jatkumisesta ei ollut takeita, koska vapailla markkinoilla on paljon häilyväisempää kuin liittohallituksen leivissä. Aiemmin Scimitar oli jäänyt ilman tunnustusta, ja pian hän saisi tietää, miltä tuntuu taloudellinen epävarmuus.

Andy

Oli lämmin toukokuun aamu, kun astelin ensimmäisen kerran CIA:n päämajaan Virginian Langleyssä. Niskakarvojani kihelmöi kävellessäni lattiaan upotetun kivisen tunnuksen yli. Edessäni turvatarkastusporttien tuolla puolen oli neljän pylvään rajaama puutarha, jossa kuningasmagnoliat riiputtivat kukkia. Nyökkäsin ohi kulkiessani marmoriseinään kaiverretulle galaksille, jossa on tähti jokaiselle vuoden 1947 jälkeen palveluksessa kuolleelle agentille. Muistomerkin vieressä on nahkakantinen, korutekstattu muistokirja, mutta monilla tähdillä ei ole nimeä. Heidän henkilöllisyytensä pidetään salassa vielä kuoleman jälkeenkin. Sinä toukokuun aamuna seinällä oli alle yhdeksänkymmentä tähteä. Nykyisin niitä on noin 140, mikä johtuu raskeista tappioista terrorismin vastaisessa sodassa.

Niin vakavan ja juhlallisen loiston keskellä on mahdotonta olla tuntematta ylpeyttä, kun tietää, että koko elämä on ollut kulkemista juuri tähän hetkeen. Eipä sillä, että nuoruusvuoteni olisivat sujuneet kitkatomasti. Olin murhan särkevän perheen unohdettu poikapuoli. Kun olin vasta taapero, isäni oli sarkastinen väärälle miehelle ja sai luodista. Äitini uusi aviomies vei meidät maan toiselle puolelle, Arizonasta Pennsylvanian maaseudulle. Olen kolme neljäsosaa amerikanmeksikolainen ja yhden neljäsosan navajo ja olin luokkamme ainoa ruskea-

ihoinen lapsi. Kotona olin ainoa, jolla oli eri sukunimi kuin muilla.

Yritin saada isäpuoltani kiintymään minuun koko lapsuuteni, nuoruuteni ja varhaisaikuisuuteni ajan. Se oli vaikeaa. Hän oli ollut Vietnamin sodassa ”tunnelirottana”, joiden tehtävänä oli kaivaa tie Vietkongin tiheästi ansoitettuihin tukikohtiin. Isäpuoleni oli nähnyt kaiken, eikä häneen voinut tehdä vaikutusta. Mutta minä yritin sitkeästi. Tein kotityöt, joita oli paljon. Kun kerran sain matikasta keskinkertaisen arvosanan, jouduin kotiarestiin koko kesäksi. Opin nuorena, että päästäkseen eteenpäin on noudatettava sääntöjä ja toteltava auktoriteetteja, vaikka sitä vihaisi kuinka paljon tahansa. Sillä ajatuksella minä puskin läpi preppauskoulusta ja pääsin Yhdysvaltojen ilmavoimien akatemiaan Colorado Springsiin.

Akatemiassa oli vielä enemmän sääntöjä. Meille kerrottiin jatkuvasti, että olimme parhaista parhaita ja että huonoinakin koulumme oppilas oli parempi kuin minkään osavaltion koulun paras oppilas ja blaa blaa blaa. Valmistumisen lähetessä kerroin opinto-ohjaajalle haluavani tiedustelualalle. Rakastin matkustamista ja kielten oppimista, ja ensimmäisenä opiskeluvuotenani olin käynyt Falconissa kielikursseilla. Mutta ilmeisesti tiedustelualaa ei pidetty sopivana urana ilmavoimien akatemiasta valmistuneelle.

”Siviilikorkeakoulusta valmistuvat ovat niitä töitä varten”, opinto-ohjaaja sanoi. ”Ilmavoimien akatemiassa tehdään lentäjiä.”

Säännöt määrittelivät taas kerran, mitä minun piti tehdä, ja niiden noudattaminen oli tärkeää. *Hyvä on*, sanoin itselleni. Jos minusta tulisi lentäjä, olisin sellainen kuin pilotit *Top Gun* -elokuvassa. Valitsin itselleni jopa nimen Phoenix. (Tämä tapahtui ennen kuin sain tietää, että nimeä ei valita itse, vaan kaverit odottavat lentäjän mokaaavan jollakin tyhmällä tavalla ja antavat hänelle sitten pilkkanimen. Kun Floridan Tyndallin lentotukikohdan F-15-pilotti törmäsi kiitoradalla tiineeseen peuraan, hän sai nimekseen Bambi.)

Lentäjien koulutus oli hirveää. Päivät olivat pitkiä, kouluttajat vähättelivät meitä jatkuvasti ja harjoitukset verottivat ruumista ja mieltä. Ennen kuin yrittää lentää nopealla suihkukoneella ei voi

kuvitellakaan, miten hämmentävä kokemus se on. Uupumuksen voittamiseksi nautitaan kofeiinia, mikä aiheuttaa pahoinvointia. Kaikesta huolimatta suoriuduin koulutuksesta hyvin. Lentäjänä on kuitenkin työskenneltävä vähintään kymmenen vuotta, enkä uskonut kestäväni sitä sen enempää kirjaimellisesti kuin kuvainnollisestikaan. Jätin siis pilotin uran, kestin päätöstäni väistämättä seuranneen suunsoiton velvollisuudesta ja palveluksesta ja kansakunnan edusta, ja siirryin toiselle ilmavoimien ”arvouralle”, ydinohjusmieheksi.

Ohjuskoulutus ei olisi voinut olla yhtään erilaisempaa. Vietimme kuusi kuukautta Kalifornian viinimailla opiskellen ydinaseiden tuhovoimaa, mikä kuulosti 23-vuotiaasta helvetin siistiltä. Valmistuin luokkani kolmen parhaan joukossa.

Mihin tuo saavutus minut vei? Kirjaimellisesti maakuoppaan. Malmstromin lentotukikohdan bunkkeriin Montanan erämaahan. Valvoin siellä Minuteman-ydinohjuksia, joita pidettiin siiloissa maan alla. Kykyni seurata ohjeita teki minusta luonnonlahjakkuuden siinä työssä. Jokaiseen kahdentoista tunnin vuoroon kuului jättimäinen tarkistuslista: avain A sopii lukittuun lippaaseen A, koodi B toimii lippaassa B ja niin edelleen. Haasteena oli tehdä kaikki täsmälleen oikein päivä toisensa perään laiskistumatta ja oikomatta, minkä luulisin olevan tärkeää silloin, kun pienikin virhe saattaa johtaa maailmanloppuun.

Erinomainen kykyni rastittaa tarkistuslistojen ruutuja toi minulle huomiota. Kun komentopaikkaani johtanut everstiluutnantti siirtyi ylempiin tehtäviin, hän suositteli minua seuraajakseen. Kukaan majuria alempi ei ollut ennen saanut komentajan paikkaa, ja minä olin vähäisenä yliluutnanttina kaksi pykälää sen alapuolella. Everstiluutnanttiin oli tehnyt vaikutuksen se, miten havaitsin yksityiskoh tia. Hän sanoi voivansa aina luottaa siihen, että teen asiat oikein, jopa silloin, kun hän on kääntyneenä toisaalle. Minusta tuli 26-vuotiaana Malmstromin kaikkien aikojen nuorin komentaja. Sain erityis-suosituksen ilmavoimien johdolta ja päädyin vastaamaan kahdestasadasta historian tappavimmasta aseesta. Komentopaikka oli maan päällä, joten kehoni alkoi taas tuottaa d-vitamiinia. Pian minut ylen-

nettiin kapteeniksi. Olin edelleenkin tehtävään yleensä vaadittavan sotilasarvon alapuolella, mutta tavallista ylenemistähtiä edellä.

Urani ilmavoimissa eteni hienosti paperilla. Käytännössä olin yksinäinen ja murheellinen. Komentokeskuksessa oli lisäkseni vain kaksi upseeria, ja armeijan säännöt kielsivät ystäväystymästä muiden työntekijöiden kanssa. Lisäksi minun piti tehdä everstiluutnantin työt ilman asianmukaista palkkaa. Olin päätynyt sinne yrittäessäni pelata sääntöjen mukaan ja tehdä vaikutuksen isäpuoleeni, mutta yksitoikkoisuus, kuri ja säännöt kyllästyttivät minua enemmän kuin koskaan ennen. Päätin jatkaa matkaa heti ensimmäisen tilaisuuden tullen. Tartuin tilaisuuteen päästä pois, kun ilmavoimat julkisti taas yhden kylmän sodan jälkeisen ajan ”joukkojenmuokkauksista” – se on armeijan kiertoilmaus irtisanomisille.

Halusin kaikesta huolimatta palvella maatani ja aloin miettiä, miten voisin työskennellä valtiolle siviilinä. Silmäilin erityisesti rauhanturvajoukkoja. Montanan jälkeen matkustaminen kuulosti hyvältä. Samoin avun tarpeessa olevien auttaminen. Sekä hikin seksi teltoissa karvaisten hippinaisten kanssa – arvelin sellaisen kuuluvan rauhanturvauran etuihin.

Olin Malmstromin lentotukikohdan hämärässä tietokone-luokassa täyttämässä nettihakemusta, kun ruudulle ilmestyi iso punainen ponnahdusikkuna.

Saatat soveltua muihinkin valtion virkoihin. Värvääjä ottaa sinuun yhteyttä 72 tunnin kuluessa.

Silmäilin ympärilläni kuutta muuta meilejään tsekkaavaa jätkeä ja sitä yhtä kaveria, joka yritti esittää, ettei katsellut pornoa. Oliko tämä jokin hakkerien pila? Pudistin päätäni ja suljin ponnahdusikkunan. *Niin varmaan*, ajattelin.

Puhelu tuli seuraavana päivänä. Värvääjä ei kertonut, mistä soitti. Hän vaikutti kiinnostuneelta siitä, että halusin matkustaa ulkomailla ja että minulla oli korkea riskitoleranssi. Tämä tuntematon taho

lähetti minulle FedExin kautta lentolipun, vuokra-autovarauksen ja ohjeet saapua Virginiaan salaiseen paikkaan, jossa minua haastateltaiisiin kasvotusten.

Paikka oli aika lailla tyypillinen toimistorakennus lähiössä. Sisältä se muistutti lääkärin odotushuonetta, ja seiniä vasten oli asetettu noin kaksitoista tuolia. Kuusi silmäparia seurasi, kun kävelin huoneen poikki. Istuin alas. Kaikki muut olivat pukeutuneet mustaan pukuun. Minä tulin paikalle parta ajamatta ja tukkijätjän ruutupaita farkkujen päällä.

No, minä ajattelin, *tällainen minä haluan olla. Ottakaa tai jättäkää.* Kukaan ei vastannut hymyyni.

Muutaman minuutin päästä noin viisikymppinen vanttera nainen kutsui minua nimeltä. Menimme peremmälle rakennukseen haastattelua varten.

”Olen valmiina palvelukseen”, sanoin naiselle, ”mutta olen saanut tarpeekseni säännöistä.” Ihan siltä varalta, ettei se ollut muutenkin selvää.

Haastattelija oli ilmeeton. ”Kapteeni”, hän sanoi, ”oletetaan, että teidän pitää lentää säännöllisesti Washington DC:n seudulle. Teidän täytyy keksiä uskottava syy sille. Onnistuuko?”

Vastasin, että onnistuu. Esittäisin, että yritän päästä ilmavoimien siviililyöntekijäksi, mikä on tavallinen siirto entiselle upseerille.

Se oli tiedustelu-urani ensimmäinen valhe.

”Hyvä”, hän sanoi. ”Se, mitä seuraavaksi sanon, on salaista tietoa. Älkää kertoko sitä kenellekään. Ymmärrätekö?”

Sanoin, että tietenkin ymmärrän. Hänellä oli jo palvelustietoni, joten hänen täytyi tietää, että tehtäväni Malmstromissa edellytti korkeinta turvaluokitusta.

”Hyvä. Kapteeni, suosittelen teitä ehdolle CIA:n NCS-osaston palvelukseen.

Lopultakin joku tajusi minua – ja voi pyhä jysäys, se oli CIA, voi jumalauta! Olin ollut ihan paskana, mutta nyt olin onneni kukkuiloilla. Elämäni seuraava näytös oli alkamassa, ja olin päättänyt näy-